

İLK
Kitap
yayınevi

BAKIŞ
D. Didem Basık
(Delikanlı Şair)

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Ahmet Güler

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024

ISBN: 978-625-6689-56-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BAKIŞ

D. Didem Basık

İÇİNDEKİLER

HAVVA HANIM.....	9
6 METREKARE BOSTAN	11
AKİDE ŞEKERLERİ.....	12
AŞK	16
BAKKAL HESABI.....	17
POLYANNA	18
BALABAN SEZONLUK ENERJİK GENÇLER	19
GİDİŞ	21
CEZA	22
YİTİRİLEN ARKADAŞLIĞIMIZA	23
DİKEN	24
KELEBEK MİSALİ.....	25
DOKUN BANA.....	26
FUAR 2024 ADANA	27
BİR DAMLA MUTLULUK	29
NURAN	32
GÜNEŞ ABLA	35
GERÇEK YA DA YALAN	37
HAYRET	38
BAYRAM	39
HERKES BİR ROMANDIR.....	40
BEKLE.....	41

İÇSELLEŞMEK.....	42
DOLMAK.....	43
UMUT	44
KALMAYACAK AKILDA	45
GİDERLER.....	46
KÖRLÜGÜMÜZE.....	47
KAVGA	48
KUMSALIN YAŞADIKLARI.....	49
MATRUŞKA.....	50
MECBURİ İLİŞKİLER.....	51
EVET.....	52
ÖLÜM.....	53
KIRIK DÖKÜK	55
YALANCI TEMBEL	56
GÜLÜM.....	59
ÇOBAN TEYZE (YAMALI VE YARALI HAYATLAR).....	60
KAYIP	63
YÜRÜYEN KADIN	64
ZORLA GÜZELLİK OLMAZ	67
YELDA.....	68
MESELE.....	70
BEYNİMDEKİ SEN	71
GÖSTERMELİK ŞAHANELERİ.....	72
MUHATAP	73
AKILLI MI DELİ Mİ?.....	74

CAN	77
VAZGEÇİŞ.....	78
YANGIN YERİ	79
KADRİYE ABLA.....	80
DELİLER	82
YALNIZLIK	83
MESELA	86
FARKLI YALANLAR.....	87
MASKOT İNANIŞLAR.....	88
YAZIK ETTİK	89

HAVVA HANIM

Kozmopolit bir hayat yaşıyordu Havva Hanım, az da olsa kimseyi takmaz hâlleri ile üstesinden geldiğini sanıyordu. Sırtındaki sorumluluk küfesine görmek ve duymak istemediklerini atardı hemen, fazla da takılmak istemezdi çözümsüz mesafelere... Olmuş bitmiş, yaşanmış, ne yapalım tarzında bir duruşu vardı Havva Hanım'ın. Onu olacaklar, çözülecekler ve yapılacaklar ilgilendirirdi. Boş konuşma, boş muhabbet hele hele başı sonu olmayan dedikodu kazanı hiç mi hiç ilgilendirmezdi onu. Sevinçleri, mutlulukları basitti. Mesela bir çiçek ister, papatya ister; maydanoz ya da orkide, yeter ki yeşillik olsun. Onun yüzünü güldürmeye yeterdi. Onun için olsun, o düşünülerek yapılırsın yeter ki...

Kendisi görevi neyse, sorumluluğu neyse eksiksiz ve en güzel şekilde elinden gelenin fazlasıyla yapardı. Hatta işi bitince mutlaka kahvesini içecek bir kişi bulurdu yanında. Kıyıda köşede bulabildiği sigarasını da tüttürdü mü işte günün en şahanesi oydu. Havva Hanım çok havalı gözükse de, havalı takılsa da aslında onun havası gönlünde bitip tükenmez olumlamalarıydı. Bilirdi her kapının arkasında her çeşit sorunların yaşandığını, mutlulukların cefaya dâhil olduğunu da bilirdi. "Madem böyleydi yaşam, neden olmazları oldurmaya çalışıp da kendimi üzeyim." derdi Havva Hanım.

Olanla yetinmeye çalışırdı; sevinçlerini var ederdi, tevekkülü çoktu. Mesela bilirdi olması gerekenin olması gerektiği gibi olduğunu ve ne kadar çabalasa da nasipten öte olmadığını çözmüştü.

Fırtınalar kopsa da yüreğinde, alevler sarsa da arşı, yapacak bir şey olmadığında aslında yolun Yaradandan geçtiğini bilirdi. Sabretmeyi, susmayı şu hayat öğretmişti ona hem de kafasına vura vura...Havanız nasıl olursa olsun, sizin havanız hep iyi olsun. Havva Hanım senden öğrenecek çok şey var. Hep böyle kal, seni anlamayana sevmeyene inat Havva Hanım...

6 METREKARE BOSTAN

Elimde kahvem, ayağımda bahçe terliği ile selamlamak yeni günü... Bu sabah da otlar çıkmış yine bütün inadı ve azmi ile... ***İstemediğin ot burnunun dibinde biter***, hesabı... Her gün sula-dığım 6 metrekare bostanımda çıkmayan domates, salatalık ve biberlere inat çıkan otlarım, size de günaydın... Sol köşemdeki çimlerimi büyütme için gösterdiğim çabaya destek olarak onla-ra eşlik etseniz çok daha iyi olurdu ama o otların derdi başkadır, bilinmez. Peki, hurma ağacına ne demeli; alıp gidiyor boyumu, ihtiyaç desen şahane ama meyveleri büyümeden düşüyor yere... Görüntü şahane, icraat yok!

Her gördüğüne inanıp fazla umut etmemek gerek... Hele bir de sarmaşıklarım var ki o da yılların hikâyesi. Her sene bıkmadan usanmadan ektiğim sarmaşıklarım, sarmamak için demir çitleri öyle bir çaba gösteriyor ki emekler boşa. Konu komşu acımişti artık bana, herkes kendinden gelip ekiyordu bahçeme sarsın diye çitleri ama sarmaşık inadı mı desek onlar da bayağı zorlamıştı beni. Ama pes etmeyen ben, yeşertmiştim sonunda bahçemi. ***Ye-meğe emek gerek az da inat***, diyerekten. Bir de bodur bedeni eğri toprağa zorla tutunan, boyuna ve cüssesine bakmadan 20 tane elma veren ağacımdan bahsetmezsem ayıp olurdu. ***Verim iştin olunca bahaneyeye gerek yok***, diyor gösterişi ile. İşte benim bahçem; söz yok, konuşan yok ama her ağacın, her dalın, her otun bir duruşu var, hepsinin verdiği mesaj farklı. İnsan olan alıyor payına düşeni almaksa amacı. Aksi durumda ne yaparsan yap veremiyorsun almak istemeyene mesajı.

AKİDE ŞEKERLERİ

Akide şekeri koymuşlardı adlarını. Spor çatısı altında şahane bir hoca eşliğinde başlamıştı arkadaşlıkları. Sonrası kendiliğinden geldi. Herkes bir şeyini paylaştı sıcacık kahve eşliğindeki mutfak masasında.

Emel Hoca'ydı birlikteliğin öznesi. Tek kelime ile şahane bir kadındı. Çokça yaşamıştı, çokça tecrübeleri vardı. Dolu dolu yaşamıştı hayatı; incinmiş, ağlamış, başkaldırmış ama asla teslim olmamıştı. Kendini spora adamıştı, yüzlerce seveni vardı. Sevilmeyecek kadın da değildi doğrusu. İnsanları çözmüştü, bir bakışla anlatırdı her şeyi. Doluydu hem de dopdolu. Anlatılacak çok şey vardı onun adına ama yetmezdi kelimeler. Gazeteler yazdı onu, tebrikler geldi yukarlardan. Yani kısaca onu tanımak bizler için şans ve ayrıcalıktı.

Gelelim diğer akide şekerlerimizi tanımaya:

Bazen insanla meleği ayırt edemezsin, kimine “kanatsız melek” dersin kimine sadece “melek”. Melek'i “melek” yapan neydi dersin; samimi duruşları, içten sevinçleri ve dokunuşlarıydı. Bir kişinin değil çok kişinin meleğiydi. Onun adını ‘Kansız Melek’ koymuşlardı. O kadar güzel insandı ki, “Kime çare olabilirim.” diye çırpınıp dururdu. Acıları vardı, bazen ağtıları, bazen hayal kırıklıkları ama onu hiçbir şey “melek” olmaktan geri bırakmadı. Bu onun içiydi, bu onun inanişi, onun güzelliği. Hep iyilik yapardı sanki iyilikle beslenirdi. O bir melekti, o bir kansız melekti. Canı da tezdi, herkese her şekilde yetiştirirdi. Bir insan yapamaz ama bir melek bunu yapardı. Bir gün içinde çok yerdedi; bir an orada, bir an başka yerde. Aynı günde cenazede, düğünde belki iki düğünde ama o hep yetiştirirdi. Belki kendi bile farkında değildi. **O kansız meleğimizdi...**

Yormuştu hayat onu belki de çok büyük yük yüklemişti üstüne, kim bilir. Her sporda “Yatak mı hocam?” derdi. Ayakta spor yapmayı sevmezdi. 100’ü beğenmez, 50’de bitirirdi. Minicik torunu ile günlerinde yoğrulur giderdi. Fazla ciddiyeti sevmez, farklı bakardı. Belki de hayatı öyle göğüslemek kolaydı. Sonuç olarak o bizim **yorgun divamızı**.

Çok güzeldi huyu, duruşu, inanişi. O kadar güzel dans ederdi ki hepimiz hayretle izlerdik. Belki kimseler bilmezdi onun dans etmesini, belki en yakını bile ama o bize kendini açmıştı samimiyetiyle, güzel yüreğiyle. Duruşu sertti, onu anlamak için gönlüne girmek gerekirdi. Kolay gözükse de hayatı, aslında o da çok dertliydi. Gemisini yürüten kaptan misali görevini çok da güzel yüklenmişti. O da bizim **smoothie şekerimizi**.

Adanalıydı. Adana’nın en eski ve en güzel semtindeki en güzel konağa sahipti. Neler yaşanmıştı evde. Şimdi ise ne yıkılıyor, ne yaşanıyordu. Ama içinde yaşananların kavgasını yaşatıyordu. Ona ise güzellik kalmıştı sadece o evden. Bir de kırık dökük hatıralar, içini acıtan yaşanmışlıklar. Şu anda ona yaşatılanları hiç hak etmediği hâlde. O da bizim **gülüşü güzelimizi**.

Gurbet ellerde çok zorluklara göğüs germişi, belli. Zordu hayatın ona yaşattıkları. Kurallar içinde tutunmuştu yaşama. Hâlbuki o kadar güzeldi ki inanışları. Önce gariipse de bizleri sonrasında o bile bizim 46’lık hâllerimize dâhil olmuştu **kuralcı seksimiz**.

Sonradan girdi aramıza genç emekli olan bankacılar. İki de aynı bankada çalışırdı ama kimse kimseyi tanımazdı. İki de gencecik emekliydi, para saymaktan yorulmuş olacaklar ki devlet onları erkenden emekli etmişti. Onlar da bizim **paramatiklerimiz**.

Bir de eski değil eskimeyen bir dost vardı. Çok sevilirdi ama bu aralar gelemeydi. Eşinin ona sunduğu imkanları sonuna kadar kullanma peşindeydi. Uzaktı ama yakındı. O hep vardı ama yoktu. Zor anda ortaya çıkar ama hep kendini hatırlatırdı **eskimeyen dosttu**.

İnsana her renk saç yakışmaz ama ona çok yakışırdı. Birkaç rengi karıştırıp da ortaya çıkan tarçın bakırı saçlarıyla farklı bir güzeldi. Hep gülerdi, samimiydi, içtendi. Güneş gibi doğar, ay gibi batardı ama hep bilirdik o vardı. Ceylan gibi seker, karabatak gibi kaybolurdu ama bir sarıldı mı yokluğunu bir anda unuttururdu. Sanırdık ki hep var. Hele bir de helva yapardı ki parmaklarını yememek sana kalırdı! **Sabah güneşiydi** adı.

Öyle güzel zıplardı ki. En gencimizdi belki ondan belki de enerji doluydu. Ama o hep bizim neşemizdi. Yoğundu, öncelikle-ri ile yoğrulurdu ama gene de kaçır sevdiklerine zaman ayırırdı. Bıcır bıcır, umursamaz tavırları ile geçmişin öfkesini geleceğin tecrübesine katmıştı. O da bizim **sarı** şekerimizdi.

Biricik vardı bir de bir tanecik olan. O kadar biricikti ki hayat doluydu, sevgi doluydu, umut doluydu. O hep biricikti hele hele annesinin biriciği. Fazlaca nazlı, edalı, cilveli, etekleri uçuş uçuş olan **biriciğimizdi**.

Peki bu kadınların bir arada olmasının asıl sebebi neydi? Onları bir araya getiren ve her saniyelerini keyifle geçiren bu akide şekeri kadınlarının ortak özellikleri neydi?

- 1 - Hayata aynı pencereden bakmışlık mı?
- 2 - Olduğu gibi davranıp farklı görünme çabasında olmamaları için mi?
- 3 - Bir aradayken rahatça davranıp şımardıkları için mi?
- 4 - Hepsinin sırtında bıçak izleri olduğu için mi?

5 - Hayatın onlara yaşattıklarından beslenip, olgunlaşıp, ego ya da nefret denizinde boğulmayıp da kıyıda sakinliği seçip böylesi insanlara yenilmedikleri için mi?

Aslında hepsiydi cevap. Onları bir araya getiren tam da bu sebeplerdi. Bu yüzden sanki çocukluk arkadaşı gibi birden kaynaşmışlardı. Yormuştu hepsini hayat, ayrı ayrı sınava tabi tutmuştu. Ortak özellikleri, hepsi de mücadelelerinden güçlü bir şekilde tekrardan var olmayı başaran kadınlardı. Onları bir araya getiren zaten bu mücadeleciler ruhlarıydı. Biz insanlar, birbirimizi böyle buluyoruz. Neyi hissediyorsak, neyi yaşamak istiyorsak bir şekilde bizde bulunan güzellikler var zaten. Kimimiz görüyor, kimimiz gördüğünün peşi sıra gidiyor, kimimizi ise bu güzel algıları fark edemiyor bile ve kaçırdığı onca fırsatı yaşayamadan, doğru bildiği yanlışlarına boğulup mücadele ediyor.

Ruhu güzel her insanın karşısına kendi gibi insanların çıkması temennisi ile...

AKİDE ŞEKERLERİ: Emel Hoca, Tezcan, Niğın, Bahriye, Ayşegül, Şükran, Orkide, Pınar, Devrim, Zuzu, Neşe, Duru...

İnsan neyse onu bulur, onunla yaşar, ondan zevk alır. Doğru ya da yanlış, tartışmaya açıktır ama insan, ruhunun huzur bulduğu yerdedir.

AŞK

Hesapla olmuyordu bu gönül işi;
Emek lazımdı, yürek lazımdı,
İnanç lazımdı, güven lazımdı.
İki kişilikti aşk, fazlası zehir.
Bitirirdi en güzel zamanları.
Zehre panzehir ararken
Zehre teslim olmamaktı aşk.
Şeffaf olmaktı, mesela her şeyinle
Paylaşmaktı tüm zerreni.
Yalansız, dolansız, riyakârsız.
Acımasızdı aşk, affetmiyordu
Süt misali tek bir lekeyi.
Herkes yaşardı aşkı ama taşıyan pek azdı.
Samimiyetsizlikti bozan her şeyi,
Vazgeçilmekti bavulu toplayıp gidişler,
Aşkı bitiren...